

MAGAZIN

cultural-istoric și de informație

REVISTĂ A ROMÂNILOR DE PRETUTINDENI

Director: Vasile TODI

Redactor-șef: Ștefan TARJOC

Anno
Domini

Momentul ales de Dumnezeu să fie începătura mântuirii neamului omenesc a devenit una din sărbătorile cele mai mari ale creștinătății iar data întrupării Fiului Său piatră de hotar pentru orice credincios. Însăși calcularea vremii în scurgerea ei continuă o facem, precum se știe, pornind de la anul când s-a născut El din Fecioara Maria. De atunci se obișnuiește în creștinătate ca fiecare an să se numească „anul Domnului” (anno Domini).

✠ NICOLAE
Mitropolitul Banatului

Cum am scris „Niște Țărani”

„Mă duceau la exasperare imaginile din literatură în care ni se descria un țăran continuu fericit și care nu mai știa ce să facă de bucurie că a venit, în sfârșit, „revoluția socialistă” să-l invite la colectivizare ca la o serbare.”

1978

Ediția a III-a Biblioteca de proză română contemporană.

„Sînt la Slătioara, e o primăvară orfană de soare, cenușie și tristă, peste mugurii plesniți înainte de vreme ai

liliacului meu bătrîn a căzut azi noapte o ploaie de ghiață, ieri a cîntat cucul întîi, cum o fi trăind el pe frigul ăsta nu știu, vai de păcatele lui”, cum zicea o muieră care și ea îl auzise și a luat iute în gură o sorbitură „de oțai” de prune ca să no spurce, Fănel Cîrstea, zidarul, fratele mai mic al fostului coleg de școală Vintilă, îmi povestește despre corespondența lui Gică Bărăitaru cu trei președinți ai Statelor Unite ale Americii la rînd, ard focurile în sobe cu tragere de inimă, deasupra măgurii plutește o ceață subțire, aici aș putea să stau un veac de singurătate.

Din certificatul medical
al societății românești

“Țară grav bolnavă, cu reumatism interlop și astm mafiot. Justiție canceroasă și Poliție cangrenată, se recomandă emigrarea.”

Grigore Cartianu

Gică Bărăitaru are peste șaptezeci de ani, a fost o bună bucată din viața lui un fel de referent pe la primărie, scria, adică, frumos și mai era și „bun de diplomație”, umbla curat îmbrăcat și ferchezuit și vorbea din vîrfurile buzelor,

(continuare în pag. a 2-a)
Dinu SĂRARU

poezi ai tuturor timpurilor

Cîntec de primăvară

Nichifor CRAINIC

Pomule cu crengi uscate,
Mlădios nu te mai pleci
Vânturilor șuierate,
Bicelor de ploaie reci.

Cuibu-nsingurat pe creastă,
Sbârlitură de arici,
Ani și ani de când adastă
Stol de oaspeți venetici.

Ei din zarea călătoare
Caută de cuiburi noi,
Să-i îmbete duh de floare,
Să-i umbrească bolți de foi.

Între zarzării și merii
Tămâiosul pomot
Sperii fața primăverii
Cu zăbavnicul schelet.

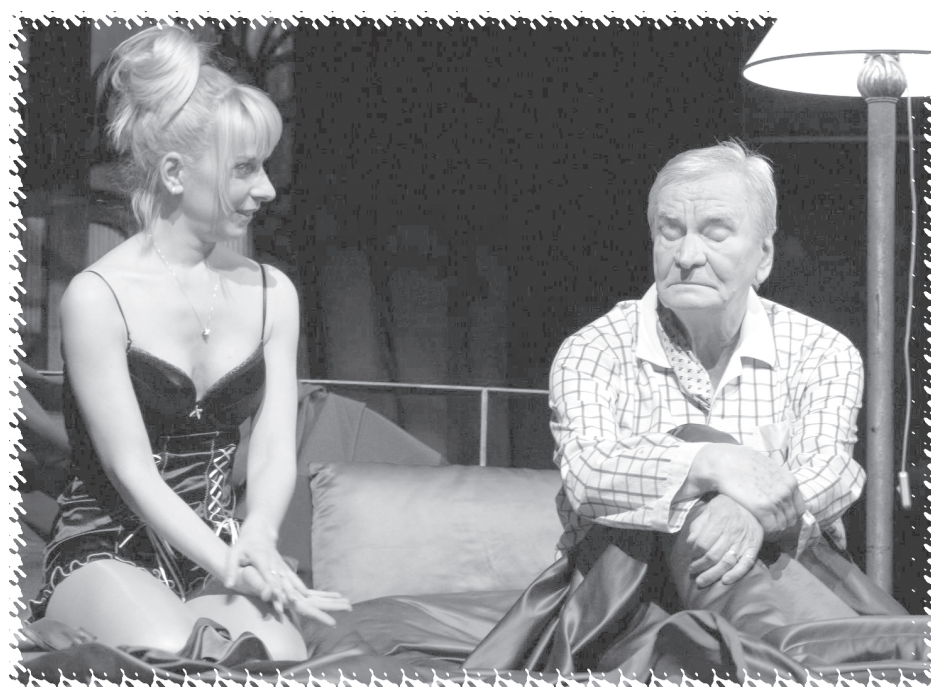
Lasă-mi inima să moară
Lângă cuibul vechi și gol,
Nici în ea nu mai coboară
Oaspeții ce trec în stol.

Trebuie să-mi cer scuze că am adus bucurie în sufletele românilor?

De numele lui Radu Beligan se leagă existența a două instituții de bază pentru teatrul românesc. În 1961, el a fost cel care a înființat „Teatrul de Comedie” din București. Apoi, din '69 până în '90, maestrul Beligan a fost directorul Teatrului Național. Nu puține au fost vocile care au condamnat implicarea marelui actor în viața politică ceaușistă. Încă din 1962, Beligan a fost membru al conducerii Partidului Comunist Român, dar...

„N-am vrut să mă fac membru de partid. După ce am preluat Teatrul de Comedie, au vrut să mă aducă la Teatrul Național și nu puteau să o facă

dacă nu eram membru de partid. Era mai bine să nu fac asta? Am adus bucurie

oamenilor. Prea multă lume vrea să mă vadă pe scenă. Am 70 de ani de când sunt acolo,

iar asta înseamnă jumătate din istoria teatrului românesc. Numi renege discursurile de atunci. Ceașescu mi-a dat bani să fac Teatrul și nu pot să-l înjur.

Trebuie să-mi cer scuze că am adus bucurie în sufletele românilor? Toată lumea știe asta.

Într-o vreme în care România era mai ascunsă decât Albania, am fost ales președinte al Institutului Internațional de Teatru. Datorită mie și relațiilor mele internaționale, teatrul românesc a făcut invazie în Europa. Am acasă pereții plini de medaliile și onorurile primite în perioada aceea.”

Radu BELIGAN

ANUL XV
Nr. 3 (181)

MARTIE
MĂRTIȘOR

Tel. 0721.935.392
Fax: 021.519.9551

www.magazinmr.ro
magazinmr@yahoo.com

ISSN:
1453-2700

2009

Insula șerpilor, o nouă deziluzie

Când au ocupat Insula Șerpilor, URSS își închipuia că a pus mâna pe Insula Peuce – sanctuarul zeităților traco-geto-dace de la Gurile Dunării. Se cunoaște doar legenda că la vărsarea Dunării în mare, în direcția celui de-al cincilea braț, numit sacrum braț (brațul Sfânt), fiindcă atunci Dunărea se vărsa în mare prin cinci brațe, exista o insulă pe care erau construite sanctuarele zeităților cunoscute.

Cunoscute și recunoscute de toate popoarele din jur. Perșii, când au venit să ocupe Sparta și Atena, au adus ofrande acestor zeități, fiindcă se temeau de mânia acestor zei. Desigur că s-au adunat în aceste temple bogății enorme, pe care sperau să le găsească cei ce-au ocupat Insula Șerpilor, dar s-au înșelat. Insula Peuce se află în altă parte.

Însă, în platoul continental din jur se află cele mai bogate zăcăminte de gaze (hidrat de metan – un m³ de hidrat de metan = 160 m³ de gaze naturale) și mari zăcăminte de petrol. Într-adevăr, exploatarea hidrantului de metan e periculoasă fiindcă poate exploda ușor și se duce în atmosferă, așa cum au pățit nordicii cu zăcămintele similare din dreptul țărmurilor norvegiene (unde s-au dus în atmosferă miliarde de m³ de gaze cu efecte incalculabile asupra încălzirii globale).

Dar după ce ne-am judecat și am recâștigat la Tribunalul Internațional drepturile istorice asupra unei bune părți din platoul continental, descoperim, culmea, că dreptul de exploatare era vândut înainte de a câștiga procesul. Ca și în cazul Petrom, drepturile de exploatare a acestor zăcăminte de petrol și gaze, care împreună ar fi putut asigura independența energetică a țării cel puțin pe următorii 20 de ani, micii și marii excroci naționali au furat cu magnații lumii aceste incalculabile bogății, răpindu-i acestui popor lovit de soartă și această posibilitate de a o duce mai bine și a putea trăi aici fără să-și mai ia „lumea-n cap”.

Actualii conducători se zbat zadarnic să mai facă ceva... de fapt s-au dumirit și au trecut într-o bineînțeleasă tăcere. Mai avem aurul, uraniul și pământul ce n-a fost încă înstrăinat. Dacă profitorii o mai pot duce bine o generație, dacă nu cumva continuă defrișarea sălbatică a pădurilor. O dată cu pădurile, vom pierde și zăcămintele de ape minerale și condițiile pedoclimatice favorabile din agricultură. Sperăm să ne vină „minte românului de pe urmă” și să nu facem asta. Vorba lui N. Iorga: „România trebuie să ajungă întâi săracă, pentru a ajunge bogată”.

Dr. ec. Ștefan TARJOC

(urmare din pag. a 1-a)

Cum am scris „Niște Țărani”

„boierește”, le știa cam pe toate și ținea și un ceas de buzunar legat de cheutoarea vestei cu lanț de argint și putea să-ți spună cât e ora în orice timp dacă vrea să se uite la el.

Pe urmă s-a făcut paracliser, cîntă în strană pe nas și nițel fandosit, ia parte la împărțirea colivelor, stă smerit la parastase și la nunți și la botezuri, cu cădelnița pregătită să i-o dea popii la nevoie și acum nu se mai face nici o mișcare în parohie fără el, nu știu care e mai mare după popă, el sau Culiță, cîntărețul, „care e de drept”, cum consideră mătușa mea Gena lui Ionel. Gică Bărăitaru a făcut numai fete întii, trei una după alta, și pe urmă a făcut un băiat ca să nu i se piardă ruda. Fetele s-au măritat, au plecat fiecare la casa ei, una din ele era frumoasă de tot, sau așa mi se părea mie care eram cu un an mai mare ca ea la școală, o chema Ileana, era fără îndoială frumoasă, s-a măritat departe de sat, „mi se pare că tomnai la Timișoara”, îmi explică Niculae al Getii care, cu siguranță că nu-și imaginează unde poate fi Timișoara, în orice caz pe o hartă a minții unde e și pentru dumneavoastră, acum, în secunda cînd citiți însemnările mele, Valparaiso.

Odată am să scriu, sper, despre această geografie așa cum e reprezentată ea în fantezia țăranilor mei de la Slătioara care între Scoarța de Gorj, unde se duc ei după porumb, cu carul, pînă aproape de Cîmpul Mare, mai bine de trei zile la rînd, și, să zicem, Simferopol, unde unii dintre ei au degerat fără nici un rost, nu fac nici o deosebire de esență, înscriind-se senini și perfect teoriei einșteiniene a relativității timpului și spațiului, în sfîrșit, cum ziceam, Gică Bărăitaru a făcut și un băiat, băiatul a învățat „cu timpurile noi”, șoferia, cam petrecăreț și cam vesel el, ca orice copil așteptat mult și venit tîrziu, și singur între atîtea fete, dar băiat bun, într-o duminică s-a oprit dintr-o cursă pe-acasă, cu mașina, camion mi se pare, era și un praznic atunci, dacă nu o nuntă, nu mai știu bine, s-a cinstit el cit s-a cinstit, s-a grăbit poate, atîta e că s-a înecat, a căzut jos, a dat el să scape de înecătură, n-a putut și a murit ziua-n amiaza mare și cum era mai bine pentru el care apucase pe un drum bun.

Ce să mai spun?! Înțelegeți cum vine nenorocirea și cum te pune ea în situația să fii paracliser la copilul tău?! Și n-ar fi nimic dacă numai cu un an înainte, muierea lui Gică Bărăitaru, muiere bătrînă, trecută de șaptezeci de ani și cam surdă, săraca, „n-ar fi apucat”, cum zic ei, țăranii mei de la Slătioara, sub roțile mașinii unui american. Fiindcă civilizația vine și cu turismul și trec mașinile „ca sfulgerul” la deal și la vale și biata muiere, nu știu de unde venea, de auzit n-auzea, a sunat el americanul cît a sunat, ea n-a auzit, Dumnezeu știe, a intrat sub roți și a murit. Așa a început corespondența lui Gică Bărăitaru cu Președinții Statelor Unite ale Americii fiindcă el n-a jost mulțumit cu des păgubirea. I-a scris lui Nixon, „pe Nixon l-a schimbat”, i-a scris lui Ford, „Ford și-a termenat slujba”, i-a scris, „acum în urmă” lui Carter, „să vedem, să vedem și acum”. Muierea, muierea săraca, vorba lui, „ea se hodinește, ea ce știe, ea și-a încheiat socotelile, am rămas eu să mă lupt cu președinții Americii și eu, vezi și dumneata, stau aici, sub Măgură, am condiții mai grele, corespundez, altă putere nu am, așa că aștept.”

Iată, stimați, cititori, lumea unde s-a petrecut, în închipuirea mea, povestea din NIȘTE ȚĂRANI!

Criza de identitate peste piața de valori

Ați știu de ce am sentimentul că lumea asta se lasă prea ușor păcălită, manipulată, refuzând să vadă mai departe de bombardamentul informațional-dirijat la care este supusă (Ascensiunea amețitoare a mijloacelor de informare, a mediei în general, în loc să-l deștepte pe cetățeanul zilelor noastre, spre deosebire de alte timpuri, îl bagă mai rău în ceața întrebărilor, în mai multe nedumeriri). Sigur, mă refer la cetățeanul în măsură să deosebească, înzestrat cu discernământ și cu o dorință de informare cât mai corectă cu putință. E de ajuns să privești știrile prezentate pe diferite canale-media, ca să înțelegi cât de deformată poate ajunge informația la receptori. Icoana vorbitoare, într-o viziune apocaliptică, televiziunea, chiar internetul incumbă atâtea posibilități de a dirija informația după bunul plac al celor ce profită de pe urma ei. Lipsa de cultură, de documentare, de studiu comparativ în domeniul comunicării înlesnește o permanentă distorsionare a realității din partea celor ce cred că sunt în măsură să direcționeze înțelegerea la nivelul segmentelor de populație, obținând beneficiul convenit acestui efort.

Se vorbește de o criză economică la nivel global și interconexiunile ei, de intervenția statului în sectorul privat al fondurilor de investiții, al băncilor, fără să se spună clar cine a beneficiat de tot acest șir de credite neperformante, speculații din afaceri cu terenuri și clădiri, de toată această subminare a pieței bursiere cu valori fără acoperire în realitate. Cine se joacă cu viața atîtor oameni rămași pe drumuri? Cine declanșează calamitățile sociale după bunul plac? Cum poate să creadă cineva sănătos la minte în bunele intenții ale celor ce jonglează cu fondurile de supraviețuire?

Un șir întreg de informații mincinoase, explicații tehnice de specialitate au menirea de a paraliza orice fel de gândire critică. Lista celor ce au obținut credite neperformante, foloase de pe urma activităților economico-financiare ilicite, sub paravanul puterii, este tot mai mare și invizibilă.

Pe plan intern, numele celor care au beneficiat de îndelunga tranziție și haosul economic, dinainte de așa-zisa criză, nu e necunoscut apare în continuare în capetele de afiș ale emisiunilor de divertisment ba chiar aceste persoane sunt compătimate că le-a scăzut averea! Într-o astfel de nebuloasă informațională supraviețuiește o societate tot mai pauperă, redusă la o luptă pentru existență incredibilă sub ochii unui stat neputincios în a-și înțelege menirea constituțională. Un stat în care legile votate de Parlament pot fi eludate din diferite necesități, în care infractorii așteaptă să fie arestați, se plimbă liberi și, în care, firește, bătrânii bolnavi sunt închiși în închisori de maximă siguranță. Trăim noi o ficțiune, un fel de democrație mimată, teatrală, în care ne facem că avem instituțiile conforme unei astfel de societăți deschise, dar în realitate totul e un truc? În urma acestor constatări, ce rămâne de făcut? Ce poate cetățeanul să facă în dorința de a-i fi respectate drepturile elementare, printre care și cel de informare corectă? Să gândească, să nu mai accepte minciuna, să-și ascuță simțul de a discerne. Tot castelul de nisip al acestor impostori se înalță pe credulitatea mulțimilor, pe lipsa lor de reacție, pe lipsa simțului civic, pe sărăcie. Soluția constă în susținerea unor oameni al căror cuvânt nu s-a împietrit în lozincă, care pot să-și asume cu demnitate responsabilitatea faptelor. Una din puținele soluții încadrate în regula democrației nemimate și înainte de exodul definitiv al celor ce mai cred în minunea unei funcționări normale peste tendința de imbecilizare globală.

Marius NIȚOV

Atanase Perifan:

Primarul adjunct al Arondismentului al 17-lea din Paris

“Când capeți un răspuns, te << luminezi >>. Când pui o întrebare, în schimb, luminezi lucrurile.”

Constantin NOICA

Nu îl cunosc pe Atanase Perifan, dar îi cunosc părinții și mi-l pot imagina ușor. Tânărul acesta chiar a pus în parctică faimoasa exirtație a lui Karl Marx, care spunea că nu ajunge să interpretezi lumea, trebuie să o și schimbi. Din frumoasa sa faptă au înțeles francezii și nu numai, că pentru a obține ceea ce vrei, trebuie să afli ce vor ceilalți.

V. Toti

O „tornadă” de entuziasm. O energie debordantă. Acesta-i Atanase Perifan, 38 de ani, bărbat înalt, cu un zâmbet cuceritor, francez, pentru că-i născut la Paris, dar din părinți Armâni-Makedoni, mai bine zis Armâni, căsătorit, tată a patru copii, Primar Adjunct al Arondismentului al 17-lea din Paris.

Vorbim de el pentru că a ajuns vedetă în mass-media Franceză, grație operațiunii anuale “Imobile în Sărbătoare” ținută la sfârșitul lunii mai. Succes fără precedent, a zecea ediție națională! Șase milioane de participanți în Franța și Europa. Într-adevăr, de 10 ani, de când a fost recunoscută oficial, Sărbătoarea a depășit granițele Franței, ale Europei, trecând chiar Oceanul (Canada, Guadelupa, etc.). Numai un suflet de Armân putea inventa o asemenea Sărbătoare - mi-am zis, văzând afișele prin tot Parisul, emisiunile TV și articolele din presă. Numai un Armân, obișnuit să trăiască printre vecini cu ușile deschise - să stea la taclale în jurul unei cafeluțe (de preferință cu caimac), fie la un vecin ori la altul - poate fi afectat, trăind în Occident, de indivi-dualismul marilor orașe, de lipsa de comunicare dintre oameni.

Farmecul accentului românesc

A totuși, ideea unei acțiuni care să le permită vecinilor din același imobil să se cunoască mai bine, ciocnind un pahar de vin ori de șampanie, într-un apartament, în curte, în grădină, în parcul din față ori pe stradă, place grozav francezilor.

Care-i geneza acestei idei? - l-am întrebat pe fondatorul operațiunii “Imobile în Sărbătoare” și al Asociației cu același nume. Vă dați seama că am ținut să-l cunosc cât mai repede pe Atanase Perifan, și bine am făcut, personajul m-a cucerit prin sinceritatea sa și

farmecul accentului sau Românesc. Să mori de plăcere cu felul lui de a vorbi. În loc “de aici”, el spune “aisha”, de credeam că zice de vreo algeriancă “veshini” în loc de “vecini”...

Pentru francezi, vecinul ideal e cel pe care nu-l vezi

“Am fost chemat, acum 19 ani, în calitatea mea de Primar Adjunct, într-un imobil unde, într-un apartament, fusese găsită o doamnă decedată de trei săptămâni, fără ca nimeni să-și dea seama. Am fost îngrozit. Când am ieșit din apartament, pe la nouă seara, am întâlnit un tânăr ca mine, care venea de la lucru, și l-am întrebat dacă știa că vecina lui de palier e moartă-n casă. Habar n-avea, nici că are o vecina, nici că a murit, deși locuia acolo de zece ani.

E teribil, mi-am zis, nu-i cu puțință! Și, am încercat, cu un grup de prieteni, să creem o mică Asociație pentru a ajuta oamenii. «Paris d'amis» (Parisul prietenilor), nucleul Asociației «Immeubles en fete», înființată în 1999, când nu mai puteam face față doar eu și prietenii mei. Operațiunea lua o prea mare amploare, o mulțime de orașe voiau să adere, ne trebuiau bani pentru publicitate, telefoane, expediții poștale etc. Asa că, am făcut apel la sponsori, Primarii, Colectivități Locale, Asociații. Rezultatul - îl vedem”.

Un succes la care Atanase Perifan nici n-ar fi îndrăznit să viseze, în urmă cu noulzece ani. Grație Asociației sale, 400 de persoane au găsit de lucru, 300 de persoane în vârstă petrec Crăciunul împreună, s-au creat creșe cu ziua, și o rețea de transport, familii iau în grijă persoane nevoiașе, neputincioase, “ce-i mare

lucru, când îți cumperi ție o pâine să mai iei una pentru vecina handicapată !” Chiar așa, e foarte mare lucru...

Devotat bisericii ortodoxe din Paris

Membrii familiei Perifan sunt în țară, doar părinții săi au emigrat în 1948. Inginer constructor de profesie, tatăl, Iancu Perifan, n-a întârziat să se implice în viața asociativă, socială și spirituală a comunității românești din Paris, fiind Președintele Asociației Armânilor din Franța, și foarte devotat Bisericii Ortodoxe Române din Paris (Strada Jean de Beauvais). Fiul i-a călcat pe urme. Așchia nu sare departe de trunchi!

Părinții trebuie că sunt tare mândri de băiatul lor (desigur și de ceilalți. Atanase mai are un frate și o soră). Toți locuiesc în același cartier, la 20 de metri unii de alții, în Arondismentul 17, unde “vedeta” familiei este Primar Adjunct. Ce șansă, să locuiești alături de părinți ! Dar când n-ai acest noroc - măcar să-ți cunoști vecinii, să ai relații bune eu ei, pentru a sări unul în ajutorul celuilalt, la nevoie.

“Copiii dumneavoastră vorbesc românește?” - l-am întrebat pe Atanase Perifan. “Am trei fete și un băiețel; înțeleg puțin armâna, dar nu vorbesc bine. Soția mea e franțuzoaică și în casă vorbim franțuzește. Ea înțelege tot ce vorbim, când ne reunim toată familia, la Paște, Crăciun, Anul Nou și în alte ocazii ori chefuri, dar de vorbit... mai greu”.

Intrăm și noi în “Hora solidarității”. Ce-ar fi să mergem la Perifani, să ciocnim un pahar ?

Acest material, semnat de Lena Murgu, a ajuns la redacția noastră grație domnilor Iancu Perifan și Alexandru Toti, cărora le mulțumim pe această cale

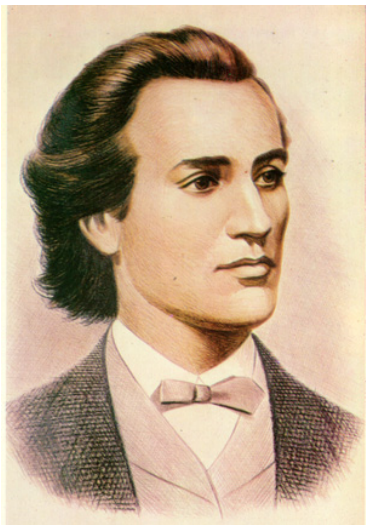
- R -

Dominația banului internațional

Fără economie nu există libertate. Funcțiunile publice sunt ocupate de bugetofagi și gheșeftari de mâna a doua. Și, în timp ce România e plină de imigranți, românii emigrează în străinătate

Explicatio

În întâmpinarea ideii că Mihai Eminescu n-ar mai fi "la modă", am realizat acest colaj din textele jurnalistice ale marelui poet Am vrut să arătăm, prin aceasta, că Eminescu nu a fost doar poet și gânditor, ci și primul analist economic din istoria României. "Diagnosticile" și soluțiile lui economice, publicate în perioada 1870-1889, sunt valabile și astăzi. Iar cele scrise de el la sfârșitul secolului al XIX-lea par inspirate din realitatea de azi. Textele colajului nostru au fost extrase din publicațiile "Albina", "Familia", "Federațiunea", "Convorbiri Literare", "Curierul de Iași" (1870-1877), colecția ziarului "Timpul" (1877-1883) și din manuscrise publicate postum.

Cea mai superficială socoteală din lume ar dovedi, îndestul, că puterea productivă a nației românești n-a crescut, n-a putut să crească în raport cu groaza de cheltuieli pe care le-au impus formele de civilizație străină, introduse cu grămada în țara noastră... Clasele productive au dat îndărăt; proprietarii mari și țărani au sărăcit; industria de casă și meșteșugurile s-au stins cu desăvârșire -, iar clasele improductive, oamenii ce încercă două buchii pe hârtie și aspiră a deveni deputați și miniștri, advocații, s-au înmulțit cu asupra de măsură, dau tonul, conduc opinia publică.

BANDIȚII DE CODRU

Am admis legi străine în toată puterea cuvântului, care substituie, pretutindenea și pururea, în locul noțiunilor nație, țară, român, noțiunea om, cetățean al universului... Am creat o atmosferă publică pentru plante exotice, de care planta autohtonă moare... Azi avem cele mai înaintate instituții liberale: control, suveranitatea poporului, consilii județene și comunale. Stăm mai bine pentru aceasta? Nu, de zece ori mai rău, căci instituțiile noi nu se potriveau cu starea noastră de cultură, cu suma puterilor muncitoare de care dispunem, cu calitatea muncii noastre, încât trebuie să le sleim pe acestea pentru a întreține aparatul costisitor al statului modern.

Dacă în timpul când ni se promitea domnia virtuții, cineva ar fi prezis ceea ce are să se întâmple peste câțiva ani, desigur ar fi fost declarat proroc mincinos. Să fi zis cineva că cei ce promiteau economii vor spori bugetul cheltuielilor cu 40%; că cei ce combat funcționarismul vor spori numărul posturilor cu sutele; că cei ce sunt pentru independența alegătorilor vor face pe funcționar să atârne atât de mult de autoritățile supreme încât aceste mii de oameni să voteze conform comandei din București; că se va specula averea statului la bursă; că se vor da 17 milioane pe drumul de fier Cernavodă-Chiustenge (Constanța n.r.), care nu face nici cinci, și că patru milioane din prețul de cumpăratură se va împărți între membrii Adu-nărilor; că se va constata cum că o seamă de judecatori și de administratori în România sunt tovarăși de câștig ca bandiții de codru. Dacă cineva ar fi prezis toate acestea lumea ar fi râs de dânsul și totuși nu numai acestea, ci multe altele s-au întâmplat și se întâmplă zilnic, fără ca opiniunea publică să se mai poată irita măcar.

MUNCĂ SAU FURT

Chestiunea economică la noi nu e numai o chestiune a mișcării bunurilor; ea e mai adâncă, e socială și morală. Fără muncă și fără capitalizarea ei, adică fără economie, nu există libertate. Celui care n-are nimic și nu știe să se apuce de nici un meșteșug dă-i toate libertățile posibile, tot rob e, robul nevoilor lui, robul celui dintâi care ține o bucată de pâine în mână. Nu există alt izvor de avuție decât sau munca, fie actuală, fie capitalizată, sau sustragerea, furtul. Când vedem milionari făcând avere fără muncă și fără capital nu mai e îndoială că ceea ce au ei a pierdut cineva. Mita e-n stare să pătrundă orișunde în țara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administrației vând sângele și averea unei generații... Oameni care au

comis crime grave se plimbă pe strade, ocupă funcțiuni înalte, în loc de a-și petrece viața la pușcărie... Funcțiunile publice sunt, adesea, în mâinile unor oameni stricați, loviți de sentințe judecătorești. Acei ce compun grosul acestei armate de flibustieri politici sunt bugetofagii, gheșeftarii de toată mâna, care, în schimbul foloaselor lor individuale, dau conducătorilor lor o supunere mai mult decât oarbă. Elemente economice nesănătoase, jucători la bursă și întreprinzători șarlatani, se urcă, cu repejune, în clasele superioare ale societății omenești... Justiția, subordonată politicii, a devenit o ficțiune. Spre exem- plu: un om e implicat într-o mare afacere pe cât se poate de scandalosă, care se denunță. Acest om este menținut în funcție, dirijază însuși cercetările făcute contra sa; partidul ține morțiș a-l reabilita, alegându-l în Senat. Partidele, la noi, nu sunt partide de principii, ci de interese personale care calcă făgăduielile făcute nației în ajunul alegerilor și trec, totuși, drept reprezentanți ai voinței legale și sincere a țării... Cauza acestei organizări stricte e interesul bănesc, nu comunitatea de idei, organizare egală cu aceea a partidei ilustre Mafia și Camorra, care miroase de departe a pușcărie.

ROMÂNII CA ȘOARECII

Care nu e caracteristic pentru tratamentul de care se bucură populațiile noastre din partea administrației și a fiscoșilor când constatăm că, în același timp în care zeci de mii de străini imigrează în fiecare an, românii, din contră, părăsesc țara lor, ca șoarecii o corabie care arde, și că emigrează? La noi mizeria e produsă, în mod artificial, prin introducerea unei organizații și a unor legi străine, nepotrivite cu stadiul de dezvoltare economică a țării, organizație care costă prea scump și nu produce nimic. Așa încât, departe, de-a vedea existența statului asigurată prin cârma puternică și prevăzătoare a tot ce poate produce nația mai viguros, mai onest și mai inteligent, suntem, din contră, avizați de-a aștepta siguranța acestei existențe de la pomana împrejurărilor externe, care să postuleze ființa statului român ca pe un fel de necesitate internațională. Acea necesitate internațională n-are nevoie de-a ține seama de sentimentele noastre intime, ci numai de existența unui petec de pământ cvasineutru lângă Dunăre.

PERSPECTIVE

Om avea de-acum înainte dominația banului internațional, impusă de străini; libertatea de muncă și tranzacțiuni; teoria de luptă pe picior în aparență egal, în realitate inegal. Și, în această luptă învinge cel pentru care orice mijloc de câștig e bun. Urmare ei, capitalul, care ar trebui să fie și să rămână ceea ce este prin natura lui, adică un rezultat al muncii și, totodată, un instrument al ei, e, adesea, ca posesiune individuală, rezultatul unor uneltiri vinovate, a exploatării publicului prin întreprinderi hazardate și fără trăinicie, a jocului de bursă, a minciunii.

Peste tot credințele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia claselor lucrătoare, amenință toată clădirea măreață a civilizației creștine. Shakespeare cedează în fața bufoneriilor și dramelor de incest și adulteriu, cancanul alungă pe Beethoven, ideile mari asfințesc, zeii mor.

De când lumea nu s-a văzut ca un popor să stea politicește sus și economicește jos; amândouă ordinele de lucruri stau într-o legătură strânsă; civilizația economică e muma celei politice. Legile demagogiei sunt factice, traduse de pe texte străine, supte din deget, pe când ele ar trebui să fie, dacă nu codificarea datinei juridice, cel puțin dictate și născute din necesități reale, imperios cerute de spiritul de echitate al poporului; nu reforme introduse în mod clandestin, necerute de nimenea sau vulgarizate ca o marfă nouă sau ca un nou spectacol. (Mihai EMINESCU)

Amintiri despre liderul aromânilor

Profund impresionat de cele văzute și trăite cu ocazia vizitării locurilor sale natale prin 1965, situația vitregă a neamului său l-a frământat din ce în ce mai mult. El și-a dat seama, că trebuie să se intervină imediat, altfel noua generație nu-și mai va vorbi limba maternă. De atunci, toată energia sa, toată puterea sa de convingere a pus-o în slujba acestei cauze. Cercetând documente isorice, luând contact cu oameni de vază aromâni, întâlnindu-se și discutând cu înflăcărare cu cât mai mulți aromâni din țară cât și de peste hotare cu ocazia excursiilor, făcute cu familia în străinătate, el a început să agite problema aromânilor, s-o facă cunoscută, folosind toate căile și mijloacele care i-au stat la dispoziție, pentru a o conștientiza în mintea și în inima aromânilor precum și a unei lumi întregi. Adrian Păunescu a remarcat acest lucru în articolul său: „Bătălia pentru Aromâni” spunând: „... Apelul însă a fost lansat, acum aproape 20 de ani. Noțiunea de aromân s-a așezat, încet-încet în conștiința națională.”

Barba a intrat în legătură cu personalități politice, asociații, ministere, înaintând peste tot cerințele sale privind drepturile aromânilor, memorii la forurile superioare competente.

Prima formă a acestor cerințe a publicat-o în 1976 în revista profesorului Drăgan „Noi Tracii” la Milano, apoi în toate documentele înaintate la CSCS: la Madrid în 1980, (când era încă în România și nu a putut merge personal la Madrid, a trimis memoriul său prin AFA), la Viena, Paris, la ONU 1981, la Copenhaga 1990, Geneva 1991, Moscova 1991.

Ecaterina Barba
Freiburg

Ipoteze inedite

Misterioasa insulă „albă”
de la Gurile Dunării

După primul război daco-roman (101-102 e.n.), împăratul Traian cere geografului grec Ptolemeu să-i întocmească harta suprafeței cunoscute atunci din Dacia. În această hartă se vede că pe atunci Dunărea se vărsa în mare prin cinci brațe. Brațul cel mai de sub se numea Sacrum braț (brațul Sfânt) de la care vine probabil denumirea de azi Sf. Gheorghe.

Pe acest braț se afla insula Peuca, pe care se aflau Clădirile sacerdoților geto-daci, unde se proslăveau zeitățile vremii, în frunte cu Apollo și Artemis (de la cei doi vine și tradiția mărțișorului, cu cele două fire: roșu = Apollo și alb = Artemis) și denumirea brațului Sacru – Sfânt. Insula fiind calcaroasă, ca și insula Șerpilor (pe atunci Leuce) cu care s-a confundat mai târziu, avea pe dedesubt numeroase doline săpate în timp de apele Dunării. Când generalul lui Alexandru Macedon (Zapirion) îi urmărea pe geți în Dobrogea, aceștia s-au refugiat pe această insulă înaltă de zeci de picioare, pe scări de

frânghii, iar după ce au tras scările au devenit inabordabili, mai ales că Dunărea curgea foarte repede în jurul insulei și nu puteau ancora corăbiile (probabil apa intra prin doline spre mare). Cu timpul, o parte din insulă s-a prăbușit și a unit insula cu uscatul, dispărând brațul cel mai sudic.

Peste secole, turcii ocupaseră Dobrogea și descoperiră în sudul Dunării un deal fără nume și de atunci l-au denumit Bestepe, în limba turcă. Vrând să consolideze minele din vârful dealului, au luat de la baza dealului piatră, când au descoperit monede de aur în cantități uriașe (probabil tezaurul sacerdoților de pe Insula Leuce prăbușită), înființând localitatea Mahmudia (mahmudea = monedă de aur) și cariera de calcar a rămas până azi. Aurul a ajuns probabil la Constantinopol (Istanbulul de azi), iar dealul a rămas deocamdată la noi.

PS. Credința traco-deto-dacă paleolitică în nașterea feșilor divini Apollo și Artemis la data de 713 î.e.n., a generat și obiceiul mărțișorului care se poartă în sensul Prozelitismului în acești Capri cerești până după ziua solstițiului de primăvară – 21 martie, când fiii luminii au învins întunericul (ziua devine mai mare ca noaptea).

Ștefan APENESCU
MIZIEȘ - BIHOR

sport alb-violet

ECOUL...

Porumbeii prichindei, zgribuliți și mititei, sar în sus doi câte trei, joacă jocul cu norocul.

Jocul nou numit ecou.

Balint zice sus și tare : „Jucători-s de valoare.“ Și ecoul: Oare ? Oare ?

„Toți jucătorii pot evolua în primul unsprezece.“ Și ecoul: Zece ! Zece !

„Mai am două semne de-ntrebare.“ Și ecoul : Două oare ? Două oare ?

„Punctul forte e atacul.“ Și ecoul: Tacul ! Tacul !

„Punctele-napoi în april pe doi“ zice Chivorchian. Și ecoul: În ce an ? În ce an ?

„Jucăm ca o echipă mare.“ zice Iancu „joveal“. Și ecoul: E Real ? E Real ?

Trecând pe lângă ei, șerpuitor și duhnitor, un cântăreț cam amator, suspină dând of-ului glas, cam răgușit, cântând pe nas: De vină e doar primăvara...

Și prichindeii toți în cor, ecoul, că e rândul lor: Fiindcă iarna nu-i ca vara !

Roller GOLUMBU

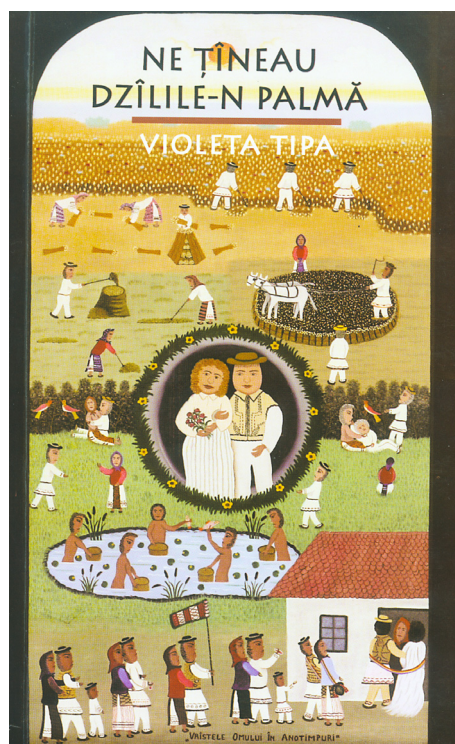
La Khizdia

Elenei Jurjescu-Todi

La Khizdia-n bătătură
Crește iarbă, crește mură.
Iar la pomi că-s anii grei,
Nu crește frunza pe ei.
Nici o poamă nu-i mai bună
De când nu mai ești tu, mumă.
Și nici rățele nu-și scaldă
Puii-n apa cea de baltă.
Și nu-i nici un om frumos
Să treacă ulița-n jos.
Vântu-mburdă case-n vale
Și-al meu suflet îl prăvale.
Și-l duce bătu-l-ar focu'
Unde s-o pierdut norocu'.
Colo-n vale-n locul lui,
Crește băgrinii dorului !
Spin urât, floare frumoasă,
Adu-i pe ai mei acasă.
Când dă floarea de băgrin
Fă să fie satul plin !
S-aud cântec de vioară,
Să mă nasc a doua oară !

Victor ENACHE
Timișoara

Carte frumoasă, cinste cui te-a scris !

Splendidă cartea doamnei Violeta Tipa, din care vom publica în numerele viitoare ale revistelor noastre, și pe care prof. univ. dr. Ioan Viorel Boldureanu o prezintă astfel:

„Talentată interpretă-creatoare de folclor muzical, Violeta Tipa - sora poetului Marian Oprea - nu e ocalită nici de harul versului, har pe care, însă, și-l exprimă în poezia dialectală. „

prof. Marius MATEI

E ziua ta...

Măicuța mea cea adorată,
Cum aș putea să te-ncălzesc,
Cu dragostea cea mai curată
Cu inima să te-nvelesc?

Soția mea cea credincioasă
Ce nu m-ai părăsit nicicând,
Ai fose mereu mărinimoasă
Cu mine-alături, într-un gând...

Iubita mea neprețuită
Ce-n lume tu nu ai egal,
O muză mi-ești, nebănuită,
Cu prețul unui ideal!

8.03.2009
prof. Aurel Jicman
„O, mamă, dulce mamă, din
negura de vrei
Pe freamătul de frunze la tine tu
mă chemi;“
Mihai Eminescu – „O, Mamă...“
1880, 1 aprilie – Convorbiri
literare“

Eva Braun, soția de-o zi a Führerului

Eva Anna Hitler, născută Braun la 6 februarie 1912, la München, a fost iubita de taină a lui Adolf Hitler timp de 15 ani.

Tatăl Evei, Friedrich "Fritz", era învățător, iar mama, Franziska "Fanny" era casnică. O familie tipic bavareză, catolică, cele trei fete, Iise, Eva și Gretel, fiind crescute în respect pentru familie și religie. În 1928, după absolvirea liceului, Eva a urmat timp de un an studii comerciale la o școală ținută de călugărițele unei mănăstiri din Simbach. Eva s-a evidențiat la sport, fiind pasionată de schi, alpinism și gimnastică. Dar marile ei pasiuni, pe care a vrut să-și clădească o carieră, au fost filmul și arta fotografică.

La vârsta de 17 ani s-a angajat ca asistentă și fotomo-del la fotografii lui Hitler și al partidului nazist, Heinrich Hoffmann. Tânără, blondă, cu o silueta zveltă și fără prea multă minte, ea era potrivită pentru a deveni amanta ideală. Hoffmann îi face cunoștință cu Hitler, mai în vârstă ca ea cu 23 de ani, prezentându-i-l drept „Herr Wolff”. Era un nume de cod ales, se pare, chiar de liderul partidului nazist și care a fost folosit în anii 1920 din motive de securitate. Eva nu a fost impresionată de Hitler la început, considerându-l „un bărbat de o vârstă respectabilă, cu mustață comică, îmbrăcat cu un palton englezesc și purtând o pălărie mare”.

Atracție fatală

Însă dictatorului, care avea o atracție bolnăvicioasă pentru minore, i-a plăcut micuța bavareză. Pe vremea aceea, Adolf avea o relație incestuoasă cu nepoata sa, Geli, care s-a sinucis în 1931. Geli era fiica surorii vitrege a lui Hitler, Anela. Istoricii au două variante: fie gestul său a fost provocat de gelozie, din cauză că "iubitul" unchi îi acorda prea multă atenție Evei, fie Hitler însuși a "ajutat-o" ca să scape de o relație foarte incomodă. Eva a aflat de Geli abia după sinuciderea acesteia și, conform mărturisirilor făcute surorii ei, Gretel, a crezut că fata se aflase într-o criză adolescentină agravată de sentimentul incestuos pe care îl avea pentru unchi. De altfel, Hitler avea multe iubite la vremea aceea, notorie fiind relația sa cu actrița Renate Müller, alături de care se așeza. Dar și Renate și-a pus capăt zilelor în 1937,

conform versiunii oficiale. Martorii au spus, însă, că au văzut câțiva ofițeri ai Gestapo intrând în clădirea în care locuia Renate, cu puțin înainte de moartea ei, provocată de o supradoză de morfină. Adolf a vrut să facă din tână blondă cu ochi albaștri modelul perfect al femeii ariene în filmele de propagandă nazistă, iar ea refuzase. În plus, se aflase și că avea un amant evreu, la care nu vroia să renunțe, ceea ce l-a înfuriat pe dictator!

Se pare, așadar, că Adolf era un bărbat "fatal", dar Eva nu credea "bârfele" legate de iubitul ei. Se mutase în apartamentul lui din München, în ciuda împotrivirii tatălui ei, care nu era de acord cu această legătură. Dar nu numai din partea tatălui avea neplăceri. Când o femeie i-a aruncat în trecere, pe stradă, că e târfa Führerului, incidentul a intrat în atenția teribilă poliției Gestapo, iar garda de securitate în jurul casei din München s-a dublat.

În "compania diavolului"

Eva a simțit pe propria piele efectele relației cu Hitler. Nu era nici pe departe ce aștepta o

tânără de 20 de ani de la iubitul ei. În 1932, ea s-a împușcat în gât. Din jurnalul ei reiese că nu avea nicio altă preocupare în afara scenariilor legate de iubitul ei, pe care îl bănuia că o înșeală, fiecare zi din jurnal încheindu-se cu decizia de a se sinucide.

Ca să-i demonstreze că o iubește, Hitler i-a făcut un mare hatâr: a invitat-o la ceremonia de investire în funcția de cancelar, în 1933. Eva a stat în zona rezervată VIP-urilor, alături de sora lui Adolf, Angela și de soțiile miniștrilor, dar a fost prezentată doar ca șefa secretarelor. Angela, care o considera vinovată indirect de sinuciderea fetei sale, a făcut un mic scandal din această cauză și s-a ales cu interdicerea de a se mai apropia de Eva.

Dar lucrurile nu s-au îmbunătățit. Își petrecea tot timpul singură, fără să știe când vine Adolf, fără să primească de la el bilete de dragoste. Acum, că Adolf se mutase la Berlin, Eva era sigură că avea să o părăsească definitiv. Când a împlinit 23 de ani, s-a hotărât din nou să se sinucidă. De trei luni nu mai avusese nicio "întâlnire" cu Adolf, ceea ce, în limbajul ei codificat, însemna că nu mai făcuseră sex. Dar era sigură că el avea parte de "întâlniri" la Berlin. "Probabil voi sfârși această zi îmbătându-mă criță" scria Eva. "Așa se așteaptă el că o să fac".

Adolf a trecut pe la ea cinci zile mai târziu, fără să-i aducă niciun cadou. Credea că o să-i ia a doua zi, dar a fost nevoit să plece de urgență la Berlin, direct de la o întâlnire cu autoritățile din München. Eva a aflat în ultima clipă că el pleca și a ajuns la gară când trenul abia se mai zărea. "Mi-ar fi mai bine în compania diavolului decât cu el", scria ea supărată. Și a luat 35 de pastile de somnifere. Menajera a găsit-o la timp și a fost, din nou, salvată.

Oamenii puternici și numele lor secrete

Așa cum observa presa americană, numele de cod ale familiilor prezidențiale americane, dezvăluite de Agenția de Comunicații din cadrul Casei Albe, sunt „poetice”. Cel puțin comparativ cu cele date de serviciile secrete atunci când „subiecții” se implică în evenimente care nu trebuie să ajungă la cunoștința opiniei publice.

savuroase nume de cod se regăsesc în rapoartele declasificate despre relațiile extraconjugale pe care le-au avut subiecții.

Numele de cod inventate de serviciile secrete și de cele de pază și protecție au intrat în uz de pe vremea când comunicațiile nu puteau fi protejate, existând riscul unor intrări accidentale pe frecvența de comunicare. Când se alege un nume de cod, acesta nu trebuie să se refere la nicio calitate sau defect al subiectului, nu trebuie să se facă în niciun fel legătura dintre persoana „codată” și indicativ. Atunci când familiile prezidențiale participă la evenimente oficiale, serviciile secrete optează pentru indicative scurte, ușor de urmărit, altele pentru fiecare eveniment. Însă cele mai

„Liliacul” și „Peștera” lui

Henry Kissinger scria cu mare înțelepciune că „puterea este cel mai tare afrodisiac”. În vremea când Edgar Hoover conducea cu abilitate FBI, cu siguranță așa era. Iar John Fitzgerald Kennedy a fost beneficiarul celor mai multe nume de cod folosite de FBI, CIA și serviciile de pază și protecție. În dosarul lui Marilyn Monroe întocmit de FBI există un amplu report referitor la moartea actriței la 5 august 1962. Faptele fuseseră relatate pe când Robert F. Kennedy, zis „Zâmbărețul”, se implicase într-o aventură sexuală cu Marilyn

Monroe, căreia, în timp, serviciile secrete i-au zis în nenumărate feluri: „Lala”; „Balanța”, „Sfârc”, ca să le numim pe cele mai cumini. Pentru JFK, ea era „Peștera”. Robert a cunoscut-o pentru prima dată

într-o întâlnire aranjată de cumnatul său, Peter Lawford, numit „Deplanatorul”.

În raport se sugera că moartea divei a survenit în urma unei tentative de sinucidere, încheiată cu succes de data asta. Ea mai avusese tentative, menite doar să atragă simpatie

atunci când se simțea neglijată. Pentru că sinuciderea să reușească, existase un adevărat complot între „Deplanatorul”, psihiatrul lui Marilyn, dr. Ralph Greenson, menajera, secretara personală și agentul de presă, Pat Newcombe. Toți își dăduseră mâna ca să o determine să mai joace un „act”, pentru al forța pe „Zâmbărețul” sau pe „Liliac” (JFK) să se întorcă la ea. În raport se arăta că fostul ei soț, Joe Di Maggio Jr., a sunat-o în noaptea fatală chiar când Marilyn abia mai putea vorbi, dar aceasta îi spusese doar că îi este somn. Joe Di Maggio Jr. a aflat ulterior de complot și s-a dus la biroul lui Robert Kennedy, iar când acesta a ieșit, ar fi încercat să-l omoare.

Argument

La începutul anului 1990, alături de maestrul Hristu Cândroveanu, l-am vizitat în casa sa din București, pe dl. prof. univ. dr. Ovidiu Papadima. Avea pe masa de lucru dactilograma inedită a unei antologii întocmite de Nichifor Crainic, din opera sa poetică. Nichifor Crainic, cel care și-a scris poeziile, în marea lor parte, fără litere și hârtie în neomenia temnițelor comuniste. Tinerii de ieri, născuți în vremea rușinii, nu știu aproape nimic de existența și opera acestui om, pe care celebrul scriitor din exil – laureat al Premiului Goncourt – Vintilă Horia, îl socotea un geniu. Atunci, în casa sa frumoasă, dascălul universitar Ovidiu Popadima, m-a sfătuit cu o ușoară nuanță de rugămintă, că, dacă vreodată voi hotărâ destinul unei gazete, să-l public deseori pe Nichifor Crainic. “Pentru că eu, dragă Vasile, fiind printre puținii care am rămas dintre contemporanii lui, îmi dau seama – aproape cu groază -, cât de puțini sunt astăzi cei care știu ceva despre Nichifor Crainic.”

Și pentru că astăzi hotărâsc destinul a peste treizeci de gazete care înfloresc într-o admirabilă emulație culturală, public, iată, o splendidă poezie și o cutremurătoare mărturisire a lui Nichifor Crainic, poetul nostru creștin prin excelență, cum este Paul Claudel, poetul creștin francez prin excelență sau Rainer Maria Rilke, poetul creștin german prin excelență.

Vasile TODI

MILOGUL

Nichifor Crainic

Cerșea la colț un slăbănog
În zdrențe, slut și fără dinți,
Neguțătorul de arginți
Gîndi zărindu-l pe milog:
Eu nu dau mila mea obol
Acestui trîntor de prisos
Și-ntoarse rînjetu-i căinos
Rămasului cu mîna-n gol.

Trecu maestrul glorios
Al farmecului triumfal
Cu spiritul în ideal
Și-a zis văzînd pe zdrențaros:
E-atît de slut că mă-nspăimînt
Eu, magul purei frumuseți!
Și-ntoarse recele dispreț
Rămasului cu mîna-n vînt.

Trecu predicatorul sfînt
Grăbindu-se către amvon,
Vijelios ca un ciclon
Să se deslănțuie-n cuvînt,
S-aprindă mila din altar
De soarta celui slăbănog,
Dar ocoli pe-acest milog
Cu mîna-ntînsă în zadar.

Tîrziu, cînd noaptea cobora,
Sosi o umbră ca-n icoane,
Pe mîini cu semne de piroane
Și-o inimă ce sîngera.
Pe chipul ars de chin și vai
Oftînd îl sărută fierbinte
Cu veșnicie în cuvinte:
Tu azi vei fi cu mine-n rai.

Boalele mele în închisoare

După ce, în formă oarecum deghizată, trăisem prin cinci județe din Transilvania, după 23 august 1944 pînă în 1947, în luna mai, 24, am rugat pe părintele Ion Sămărghișan, la care locuiam, să meargă să mă denunțe legiunii de jandarmi Mureș. Avea patru copii și nu voiam să sufere vreo pedeapsă. Singurul om corect și civilizat cu acest prilej a fost căpitanul Bosînceanu, comandantul legiunii, care mi-a citit raportul cu care ne trimetea la București, încheind că părintele Sămărghișan și-a făcut datoria legală

și trebuie pus în libertate. Toate declarațiile ulterioare, făcute presei, sînt fabricate în ministerul de interne, condus de Teohari Georgescu și de Avram Bunaciu.

Am fost depus în subsolul ministerului, în celula numărul 2. În contrast cu frumusețea acestui nou edificiu din fața fostului palat regal, arestul era de o mizerie înfiorătoare. Patul era turnat în ciment. Peste el, o putoare de saltea de pae. Sub ea, o grămadă de obiele de-ți vărsai mațele numai cînd le vedeai. Peste saltea, un cearșaf care, neschimbat luni de zile, devenise el însuși o otreapă că trebuia să-l dai la o parte și să te culci direct pe saltea. Nu s-a schimbat nimic în lunile cît am fost ținut acolo. Noaptea, o altă nenorocire. Ușa de fier compact nu se închidea, în locul ei, a doua ușă de drevele tot de fier încrucișate, prin ale cărei spații rombice putea să intre aerul. Aerul intra, nu intra, dar năvăleau șobolanii flămînzi, rupîndu-se din turmele care răpăiau pe coridor. Dacă găseau pe jos o firimitură din mămăliga vînată și împuțită, ce ni se da drept mîncare, se luau la bătaie guițînd, mușcîndu-se sălbatic pînă cînd cel învins ceda. Patul era scund. Se ridicau cu

labele pe așternut și te priveau în ochi cu o îndrăzneală fioroasă. Imposibil să închizi ochii. Ți-era teamă că, în somn, îți ronțăie nasul sau urechile.

Am căpătat o boală de piele, o mîncărime generală de neîndurat. Medicul, unul cu față buburoasă, care te examina în pragul celulei, mi-a prescris autohemoterapie. Un agent sanitar venea zilnic, îmi extrăgea sînge din brațe și-l introducea în fesă. Mi-a șoptit că se numește Rusu și știe cine sînt. Tratamentul acesta e o batjocură. Să știu că sînt pus sub consemn special.

Îmi spune adevărul fiindcă și el e un bun român. După o lună de autohemoterapie, fără nici un rezultat, am ieșit din nou la medicul cu față buburoasă. Mi-a dat un nou tratament, să mă ung pe tot corpul cu o alifie gălbuie pe flaconul căreia scria «Scobiosin». Și mai scria că, după două ungeri, rîia a trecut. Trebuia să stau expus o jumătate de zi despuiat și uns cu alifie, văzut de pretutindeni. În spatele celulei, peretele era tot de geam. Pe acolo ne supravegheau jandarmii, care se grămădeau la geam și rîdeau de mine. În față, ușa de drevele încrucișate, prin care mă vedeau gol toți cei care treceau la anchetă. Scobiosinul meu nu da nici un rezultat. Timp de 25 de zile am fost expus batjocurii tuturor, gol și uns cu alifie, văzut din toate părțile. Cîteodată cobora și Teohari Georgescu, mic, rotofei, cu părul creț, postîndu-se fumînd în fața ușii, uitîndu-se crunt, pe cînd Bunaciu, care îl însoțea, blond, roșcovan și jovial, se ascundea ca să rîdă.

În vremea asta, am rugat pe plutonierul de jandarmi Moldoveanu să-mi facă un serviciu, pe care îl făcea și altor arestați. S-a răstît la mine strigînd: “D-ta nu știi că ești sub consemn special”?

Nichifor CRAINIC

